

paragnost
Jan Kleyn

Jouw persoonlijke gids

*Ieder mens heeft een Gids: een 'stem'
die alles hoort, ziet en over je weet*

Boekbeschrijving

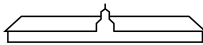
Voor mensen die nog weinig of niets van paranormale verschijnselen weten, geeft dit boekje veel informatie. Het behandelt in het kort verschillende onderwerpen zoals karma, reïncarnatie, pendelen, etc.

Van dezelfde auteur verschenen eveneens bij
Strengolt United Media:

Omgaan met Gidsen
Geesten, Gidsen en Engelen
Je Gids naar een vorig leven

Jan A. Kleyn

Jouw
Persoonlijke
Gids

STRENGTHOLT
UNITED MEDIA

Inhoud

Verantwoording

Voorwoord

Inleiding

1. Waarom hebben mensen Gidsen?
2. Heeft iedereen een Gids?
3. Wat is een Gids?
4. De vierde dimensie
5. Je Gids hoort je uitstekend
6. Bewustzijn en concentratie
7. Waarneming
8. Verplaatsing van bewustzijn
9. Hoe stel je je op?
10. Praten en luisteren
11. Hulpmiddelen bij het contact
12. Heeft je Gids altijd gelijk?
13. Oefeningen
14. Ervaringen van anderen met hun Gids

Literatuur

Verantwoording

Dit boek geeft mijn persoonlijke kijk op het verschijnsel dat ik ‘Gids’ noem, maar dat velen beter zullen kennen als beschermengel of engelbewaarder.

Alle genoemde dingen zijn helaas (nog) niet wetenschappelijk bewijsbaar. Ze berusten op mijn innerlijke overtuiging. Ik geloof in reïncarnatie. Om dit boek goed te kunnen begrijpen is het van belang nu al te weten dat ik van het principe uitga dat de mens op aarde een aantal verschillende levens heeft. Gedurende die cyclus vindt er ontwikkeling en groei plaats. Wij worden daarbij begeleid door zielen met meer ervaring, die ik Gidsen noem.

Ik heb zelf op een wonderbaarlijke manier een intens en actief contact met mijn Gids opgebouwd, hetgeen mijn leven zeer verrijkt heeft. Vanuit die ervaring ben ik begonnen anderen te helpen een soortgelijke relatie met hún Gids op te bouwen. Daar gaat dit boek over.

De beschreven dingen zijn gebaseerd op wat ik nu van ze weet. Nieuwe informatie bereikt mij evenwel iedere dag en mijn inzichten zijn daarom aan verandering onderhevig.

In dit boek beperk ik mij tot de hoofdlijnen. De beschreven patronen zijn niet absoluut. Net als bij veel andere verschijnselen zijn er af en toe uitzonderingen.

Jan A. Kleyn

Voorwoord

Een ongeziene persoonlijke begeleider of Gids is een verschijnsel dat door de kerk vroeger beschermengel werd genoemd of – voornamelijk in de rooms-katholieke kerk – engelbewaarder. Bij de geleidelijke ontkerkelijking en rationalisering in de westerse wereld werd met deze toch wat ongrijpbare zaken afgerekend. We zien zo'n Gids of engel niet, dus bestaat die niet. Kleine kinderen en oude vrouwen hebben daar misschien nog tijd voor, maar een ontwikkeld mens houdt zich met zulke 'onzin' toch immers niet bezig.

Nu staan wij in een maatschappij die tot op het bot verkild is. Voor alles is wel een bureau of een of ander loket. En als je je onzeker voelt, moet je maar een goede verzekering afsluiten. Alsof dat leed en ellende kan oplossen! En nu? Nu wordt de beschermengel of de engelbewaarder herontdekt. Sterker nog, de mogelijkheid bestaat actief contact met die engel te hebben en daarmee een steun te verwerven in deze geïndividualiseerde wereld!

Door een zelden voorkomende actie van mijn eigen Gids, Leila, heb ik sinds 1975 met haar een innige relatie opgebouwd. Van haar heb ik geleerd dat Gidsen mensen zonder lichaam zijn die zich intens met je bezighouden. Verreweg de meesten van hen hebben al een hele reïncarnatiecyclus achter de rug.

Voor een goed begrip van wat nu volgt, moet ik eerst uit-

leggen wat ik onder reïncarnatie versta, wat dat nu precies is en waarvoor het dient.

Reïncarnatie is de leer van de wedergeboorte. Reïncarneren betekent dus opnieuw geboren worden. Ik ga ervan uit dat de mens een groot aantal levens op aarde leidt. Het is een lang leerproces, waarbij we de goede en niet de foute dingen proberen te herhalen. Telkens komen we op een geestelijk hogere trap te staan.

Een bekend begrip in dit verband is 'karma'. Karma is alles wat wij op aarde beleven en wat ons iets kan leren. Goede zowel als slechte ervaringen. Na elke dood staan wij voor een geestelijke spiegel. We kijken terug op ons leven met al zijn aspecten. We worden ons dan bewust van wat er misging en krijgen het verlangen om dat leven te verbeteren. Na een periode van verwerking en rust beginnen we vervolgens aan de voorbereiding op een volgend leven. In dat volgende leven hebben we de kans om de fouten die we de vorige keer hebben gemaakt te verbeteren. Daarmee kun je, zoals dat wordt genoemd, karma oplossen. Maar er is nooit sprake van straf. Straf is immers iets wat van buitenaf, oftewel door een ander, wordt opgelegd.

Dan komt er een moment waarop we loskomen van het zogenaamde wiel van de wedergeboorte. Dat is weer een stap in ons leerproces. Velen zullen op zo'n moment een nieuwe taak op zich nemen; een daarvan is de 'Hoofdgids'. Een Hoofdgids heeft dus alle tijd om zich met je bezig te houden en je in vele levens te begeleiden.

Ieder mens hoort bij een groep zielen van dezelfde afstemming. Een gedeelte van die groep kan geïncarneerd zijn op aarde, een ander gedeelte is dat niet. Sommigen verkeren tussen twee levens in, anderen zullen niet meer in onze wereld incarneren. Het zijn in principe dus gewone mensen. Enkele personen in die groep hebben gekozen om ons te begeleiden, voor langere of kortere tijd.

Overleden vrienden of familieleden kunnen ook als Gids optreden, maar de Hoofdgids incarneert niet meer en kan ons dus gedurende meer dan één leven begeleiden. Hij of zij is ons dus voor in de levenscyclus, heeft daarom ook meer ervaring dan wij en heeft de rol van coördinator op zich genomen.

Als je meer over reïncarnatie wilt weten, moet je het boek *Reïncarnatie en Levenslot* maar eens lezen. De auteur, Pieter Barten, is een internationaal bekende persoonlijkheid op het gebied van regressietherapie (terugkeer naar vorige levens) en reïncarnatiefilosofie.

Zoals ik al vertelde, heb ik vanaf 1975 een innige relatie met Leila opgebouwd. Die dient echter niet uitsluitend mijn eigen ontwikkeling of welbevinden. Samen hebben wij ons tot doel gesteld anderen te helpen om een net zo vruchtbaar contact te bewerkstelligen met hun eigen Gidsen.

Het is mijn overtuiging dat vrijwel ieder mens een of meer persoonlijke Gidsen heeft die hem of haar begeleiden in dit leven. Door daar een relatie mee op te bouwen verdwijnt er iets van de kilheid van de wereld om ons heen.

Inleiding

Het is 1947. Ik ben een twintigjarige hospitaalsoldaat bij een klein onderdeel van de Militair Geneeskundige Dienst, dat gelegerd is in Palembang op Zuid-Sumatra in het toenmalige Nederlands-Indië. Ik ben zoals dat heet ‘gedetacheerd’ in Batu Radja, een klein bergdorp dat net bezet is door troepen van het KNIL, het Koninklijk Nederlands-Indisch Leger. De hoofdmoot van die troepen wordt gevormd door Ambonezen, maar er zijn ook een paar soldaten, oorlogsvrijwilligers, uit Nederland bij.

Ik bivakkeer nog maar een paar dagen in het dorp en doe m’n middagdutje. Dat is voor mij een nieuwe gewoonte, waar ik nog niet goed aan gewend ben. Ik droom dat het onweert. Dan maakt mijn dienstkameraad Rinus mij wakker. ‘Johnny, wakker worden, er zijn gewonden en wij moeten ze ophalen.’

Het onweer uit mijn droom blijkt artillerievuur te zijn. De schoten weerkaatsen tussen de bergen. Mijn voeten schuif ik haastig in m’n schoenen. Onze chauffeur Roel staat al klaar bij de auto en we laden een kist met verband en medicijnen in de bak. Het kanonvuur is inmiddels gestopt. Ik heb er geen flauw benul van waar we heen gaan en ik weet niet waar er gevochten wordt. Onze enige ervaring hebben we van een paar oefeningen op de heide bij Wezep.

We komen op een modderige bergweg. Het heeft geregend en de auto dreigt een ravijn in te glijden; even krijgen we ’t heel benauwd. Ver weg klinkt het geluid van snelvuurwapens en ge-

weren. Net als we denken het ravijn in te zullen storten, komt een rupsvoertuig de bocht om. De bemanning aarzelt geen moment en komt met een ketting; binnen de kortste tijd staan we weer veilig op de weg. Na een kwartier rijden arriveren we bij het strijdtoneel.

Op de grond zitten tientallen, voor een deel gewonde, krijgsgevangenen. Op een heuvel liggen vele doden en gewonden. Een dokter komt op ons af en geeft met een armzwaai aan waar we aan het werk kunnen gaan. We sjuuwen de kist met onze spullen de heuvel op en voor het eerst sta ik te midden van de dood. Geen nette dood, zoals destijds bij mijn grootvader, maar een plotselinge en zeer bloedige versie. In verstarde houding liggen mensen in het rond. De aarde is doordrenkt van bloed en er zijn veel vliegen: erbij, erop en erboven. Het dringt allemaal maar amper tot me door. Dit is geen film, het is echt. En toch heb ik een gevoel van onwerkelijkheid.

We maken onze kist open en beginnen met ons werk. We strooien sulfapoeder op open wonden en dekken die steriel af. We spalpen armen en benen en geven morfine-injecties.

Terwijl we nog bezig zijn, wordt er ineens weer fel geschoten. Niemand weet waarvandaan. We gaan niet in dekking, maar werken gewoon door. En dan gebeurt het. Ik sta ineens buiten mijzelf en kijk toe. Ik zie een jongeman een wond verbinden. Hij zit geknield bij een gewonde. Ik realiseer me met een schok dat ik die jongeman ben. Maar wie is dan wie? En er is nóg een gevoel: er staat iemand achter mij, maar achter welk ik? In ieder geval straalt die 'iemand achter mij' warmte uit en het geeft me een sterk gevoel van bescherming.

Later rijden we terug naar het dorp. Maar dat beschermde gevoel is er nog steeds en ook dat rare dubbelgevoel. Krijg ik tropenkolder?

Tijdens mijn verdere verblijf in de jungle is er vaak dat gevoel van die andere kracht geweest. Als er spannende, moeilijke

momenten waren, leek het telkens of er voor mij een soort weg werd gebaad. Ik noemde het het Rode Zee-effect.

Niet elk probleem werd voor me opgelost, maar toch kwam er vaak een wonderlijke oplossing die me ineens bevrijdde van de geestelijke kwelling. Die oplossing was soms materieel, soms geestelijk, maar hoe dan ook, telkens een wondertje.

Ik herinner me een toneelstuk dat tijdens padvindderskamp werd opgevoerd door oudere padvindders. Een van de spelers heeft zo- maar ineens een broodje in z'n hand. De tegenspeler is verbaasd en vraagt waar dat broodje vandaan komt. 'Je bent niet rijp voor het wonder!' is het antwoord. En dát is het precies! Door welke oorzaak dan ook was ik daar blijkbaar wél rijp voor. Ik ben het nu nog. In wat nu Indonesië is, werd de kiem gelegd voor een carrière als paragnost. Een carrière die pas begon toen ik zeven- en vijftig was.

Het is 1975, ik ben in mijn caravan met Tonny, mijn vrouw. Die caravan staat op een leuk plekje in een polder, niet erg ver van mijn woonplaats Zaandam. Sinds Indië is er veel gebeurd. Ik heb een carrière opgebouwd als publicrelationsman en ben verder bekend als schrijver van boeken over fotograferen en filmen als hobby. Ik heb een tijdschrift over smalfilmen opgericht en ik geef door het hele land voordrachten over dat onderwerp. Mijn zoon Onno, inmiddels achttien, vergezelt mij daarbij. Na een drukke week kan ik in mijn caravan in de polder tot mijzelf komen.

Ik ben de laatste tijd mijn dromen gaan opschrijven. Waarom? Geen idee. En er is iets vreemds aan de hand met die dromen. Het is heel raar, eerst is er een gewone droom en dan met een schok ben ik me er glashelder van bewust 'er weer te zijn', alhoewel ik toch nog droom. Ik wéét dat mijn lichaam ergens ligt, maar dat mijn ik op een andere plaats is. Waar? Dat kan ik niet zeggen.

Later lees ik dat zoiets een ‘lucide droom’ oftewel een zogenoemde ‘heldere droom’ is. Een droom waarbij je bewustzijn volledig functioneert. Die dromen brengen mij in allerlei gebieden waar merkwaardige wetten heersen. Dingen die ik denk, nemen spontaan vorm aan. Ik kan me razend snel verplaatsen, simpelweg door eraan te denken. Later ontmoet ik tevens een overleden vriend.

Zijn die dromen wel dromen? Het lijkt mij dat er iets met mij gebeurt, iets wat van buitenaf op mij inwerkt. Het lijkt toe te werken naar een nog onbekend doel.

Door deze zaken is een al aanwezige belangstelling voor de parapsychologie weer wakker geworden. Ik verslind boeken van professor Tenhaeff, van professor Van Praag en van anderen. Ik sta nog steeds midden in de wereld van smalfilm en fotografie, maar een andere wereld dient zich aan. De lens wordt steeds meer gericht op de binnenwereld, het gebied van het onzichtbare.

Op 15 juli 1975 zit ik in de caravan en maak ik notities in een blocnote. Ik zit wat te dromen en schrijf gedachteloos een paar zinnen op. Dan lees ik wat er staat: 1 m 75 lang, golvend blond haar, volslank, blauwe ogen, gevoel voor humor. Ik snap er geen fluit van. Waarom noteer ik dit? Ik ben bezig met wat krabbels voor het blad *Smalfilm*, maar wat ik daar geschreven heb, slaat nergens op. Ik leg het papier weg. Tonny vraagt me of ik even wat borduurzij voor haar wil halen in Wormerveer, de dichtstbijzijnde plaats. Ik stap in de auto en rijd de smalle B-weg af. Automatisch gaat mijn hand naar de radio en ik schakel hem in.

Ineens is er een glasheldere stem in de auto die zegt: ‘Zet dat ding af!’ Ik schrik me lam, kijk om me heen, maar ik ben echt alleen in de auto. Ben ik bezig om gek te worden? Dan gaat de stem door en zegt: ‘Niet bang zijn, ik ben het.’ De stem is donker, vrouwelijk, een vriendelijke alt die lijkt te tintelen van leven en warmte.

Ik word mij bewust van iets heel liefs, het is alsof een deur opengaat. Schuchter reageer ik en er ontstaat een dialoog. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik de stem van mijn Gids, mijn beschermengel, hoor; de stem van Leila. Later zal zij vrijwel nooit meer uit zichzelf gaan praten. (Het waarom daarvan beschrijf ik later in dit boek.)

Als ik in Wormerveer aankom, zit ik nog steeds hardop in de auto te praten. Ik koop de borduurzijde en op de terugweg gaat het gesprek verder. Het vreemde is dat er zich meteen al een beeld bij me begint te vormen. Ik kan op een gekke manier in mijn achterhoofd een gestalte zien. Het voldoet helemaal aan het signalement dat ik een uurtje tevoren in de caravan noteerde. Golvend blond haar tot op de schouders, heel grote blauwe ogen, een tamelijk stevig postuur. Ze is gekleed in iets wits, een soort jurk met een tamelijk open hals, een beetje pikant zelfs. Er is een enorme uitstraling.

Terug in de caravan durf ik er eerst nog niet over te praten. Maar de relatie met Tonny is van dien aard dat het al gauw toch gebeurt. Ze luistert gretig toe, wijst het helemaal niet af en stelt vragen. Heel snel wordt Leila iets van ons beiden.

Tonny wordt al haar hele leven geteisterd door pijnen en heeft een zwak lichaam. Langzaam worden haar kwalen erger. Maar met Leila sta ik hier nu niet meer alleen voor. En ook Tonny zelf gaat Leila als een hulp beschouwen. Leila doet altijd haar best ons te helpen. Mijn hele leven verandert door dit bijzondere contact.

Wanneer ik 's avonds alleen zit – Tonny gaat altijd vroeg naar bed – klinkt de lieve stem van Leila in mij door en reageert ze op elke vraag. Denk niet dat zij overal een pasklaar antwoord op heeft! Wel zijn haar reacties dikwijls juist wat ik op dat moment het meest nodig heb.

Overigens gaan mijn vragen lang niet altijd over dingen die mijn persoonlijke leven raken. We hebben gesprekken over fi-

losofie, over het wezen van de dingen, over God, over de bedoeling van ons leven. Leila maakt mij duidelijk dat alle dingen met elkaar verbonden zijn. Verbonden door een alles doordringende kracht, die wij God noemen. Dat geldt net zo goed voor de dieren, de rivieren, de sterren en planeten als voor de mensen. Alles rust op die ene basis, of we die nu Allah, Manitoe of wat dan ook noemen. Die kracht kun je ook Liefde noemen, die in het wezen van de schepping besloten ligt.

‘Leila, wat is liefde?’

‘Liefde, Jan, dat is totaal. Dat geldt zowel voor aardse als voor bovenaardse liefde. Als je zegt dat je wel van Tonny houdt, maar dat dit en dat in haar je niet bevalt, accepteer je haar niet totaal. Haar fouten zien en haar daarmée accepteren, dát is waarachtige liefde, Jan, dát is totaal. De oerkracht, God dus, houdt totaal van ons.’

‘Leila, hoeveel dimensies zijn er?’

‘Jan, hoeveel dimensies wil je dat er zijn? Bedenk dat je scheppen kunt. Je kunt schrijven, schilderen, tekenen en filmen. Het zijn stuk voor stuk gedachten die je een stoffelijke vorm hebt gegeven. Daarmee zijn het nieuwe werkelijkheden geworden. Werkelijkheid is overal, alleen telkens binnen een geestelijk raam. Jullie hebben op je scholen en in jullie cultuur geleerd om fantasie en verbeeldingskracht te wantrouwen. Maar dat zijn nu juist de sterkste wapens van de mens in de strijd om het bestaan. De brug over de Lek was ooit alleen een droom. De Eiffeltoren was ook eerst een gedachte, net als de negende symfonie van Beethoven.’

‘Leila, wat is waarheid?’

Ze glimlacht: ‘Waarheid is een vaststaand feit... dat op een bepaald moment geldigheid heeft. Ooit was de aarde een platte pannenkoek en de maan een kaas. Wie daaraan twijfelde, was minstens verdacht. Ooit bestonden er heksen die bij de boeren de melk zuur konden laten worden. Nu is díe waarheid achterhaald, maar toen had zij geldigheid, ook voor de toenmali-

ge intellectuelen. Jullie natuurwetten worden steeds vernieuwd of aangevuld, zoals Newton werd aangevuld en verbeterd door Einstein. Neem maar aan, Jan, dat waarheden meestal van tijdelijke aard zijn.'

Dit is maar een voorbeeld van de gesprekken met Leila. Ze antwoordde mij op allerlei vragen, vooral in het begin toen ik vele uren wakend en pratend met haar doorbracht.

Wanneer je eenmaal een goed contact met je Gids hebt en er dagelijks mee communiceert, merk je wat een enorme steun zoiets in je leven betekent. Leila omringt mij met een warme wollen deken van liefde, die de hardheid van het leven verzacht. Dat wil ik graag uitdragen aan anderen.

Via voordrachten en cursussen en radio- en televisie-uitzendingen heb ik inmiddels duizenden mensen met hun Gids kennis laten maken. Daarnaast kreeg ik vele enthousiaste brieven uit het hele land. De belangrijkste vraag die daaruit naar voren kwam, was steeds: 'Bestaat er een boek over deze zaken?' Dat was er niet. En daarom heb ik mijn visie neergelegd in deze uitgave.

Het is een boek over 'jouw persoonlijke Gids', opdat je je bewust wordt van de grote hulp van bevriende zielen.